

фея, и една отъ тѣхъ извикала високо:

— Ето го женомразеца!

Замахнала стрелата си тя върху пѣвеца, но бръшлянътъ се спустналъ, обвилъ стрелата и го спасилъ. Друга хвърлила камъкъ върху него, но и камъкътъ, победенъ отъ пѣсенъта, падналъ въ краката на Орфея. Все по-шумно се разнасялъ около него кръсъкътъ на буйнитѣ жени. Обградили го тѣ и налетѣли върху него като ято хищни птици. Като градъ се засипали връзъ пѣвеца стрели и камъни. Напразно молѣлъ той за милость. Лудитѣ тракийки не обръщали внимание на звучаия му гласъ, на който се покорявали дървета и скали.

Облѣнъ въ кръвъ, Орфей падналъ мъртъвъ на земята, душата му отлетѣла, а безумнитѣ тракийки разкъсали съ окървавенитѣ си ръце неговото тѣло. Главата и китарата му хвърлили въ бистритѣ води на рѣка Марица. И, о чудо! струнитѣ на китарата, носени отъ рѣчнитѣ вълни, тихо звучали, като че плачели за смъртъта на пѣвеца, а брѣговетѣ тжжно имъ пригласяли. Цѣлата природа оплаквала Орфея: плакали цвѣта и дървета, плакали звѣрове и птици, плакали дори и нѣмитѣ скали, и отъ тѣхнитѣ сълзи рѣкитѣ придошли. Нимфитѣ и дриадитѣ спустнали коситѣ си въ знакъ на скръбъ и се облѣкли въ черни дрехи.

Все по-далеко и по-далеко отнасяла Марица главата и китарата на пѣвеца къмъ Бѣлото море, а морскитѣ вълни ги отнесли на островъ Лесбосъ. Оттогава и до днесъ, тамъ на острова, надъ пустинното безмълвие, ечи непрестанно пѣсенъта на Орфея. Боговетѣ вдигнали златната му китара на небето, откъдето въ тихитѣ южни ноци тя хвъря меки свѣтлини надъ морето. А душата му слѣзла пакъ, но вече завинаги, въ царството на Аида. И тамъ край Стиксъ, въ вѣчно помръкналитѣ полета, където блуждаятъ душитѣ на мъртвитѣ, се виждатъ две безплътни сѣнки — сѣнкитѣ на винаги нераздѣлнитѣ Орфей и Евридика.